

Φεύγουν πλήθη τρομασμένα
νὰ γλυτώσουν ἔπος ἔπος,
καὶ φωνάζουν ὀλόναι:
τί βασιλείου, τί τόποι!

Δός του πάλι σκοτωμοὶ
τῆς φυλῆς τῆς ἑξαισίας...
οἱ τῆς τράπουλας βοιοὶ
θέλουν πάντοτε θυσίας.

Πάλλεται, βρε κουρελή,
καὶ τῆς Ἀθῆνας τὸ ὄδρου,
καί' στὸ φρέσκο πᾶν πολλοὶ
τῆς Ἀθῆνας τζογαδόροι.

Νέος πάλιν ὀδυρμὸς
καὶ πολλὸς παραβαρμὸς
κάθ' ἔξυπνου καὶ κουτοῦ.

Κλαῖν τὴν τράπουλα μαζί
μὲ κωνοὺς μπουρζοαῖ;
τζογαδόροι φατυτοῦ.

H—

Ὁ πατρίς, σὲ βλέπω πάλιν
μῆσα' στὸν ἔθνῳν τὴν πάλιν...
Κοτσονάτη προχωρεῖς
καὶ πολλὰ παραληρεῖς.

Τράπουλας σ' ἔξάπτουν οἱ αἱτροί,
κι' ἀνεδαίνεις μὲ καμάρι
Πήγασο χωρὶς καπίστρι,
Πήγασο χωρὶς σαμάρι.

Σὰν φρενήρης ποιητῆς
τρίχεις πσοκάπουλα,
καί' στὸ χέρι σου κρατεῖς
μὲ μεγάλη τράπουλα.

Ἐπὶ Συνέδριον τὸ μέλλον τῆς Ἑδρώπης σταματᾷς,
κι' ὄλους τοὺς Καγκελαρίους ὑπερήφανος κυτᾷς,
καὶ τοὺς κἀνεὶς τὸν βαρὶ
σὺν κυρία σοβαρή.

Καὶ τὴν τράπουλα τοὺς δέχνης
μ' ὅλα τὰλλα σου χαρτιᾷ,
καὶ μὲ μὰι μπούμι κουμπούρας εἰχνης
μὲ σπιτῆδωλ ματᾷ.

Καὶ φωνάζουν: Ἐλεεῦ,
τιμημένη τζογαδόρα
καὶ μεγάλη χαρτοφόρα.

Χαῖρε, Ρήγα Βασιλεῦ,
χαῖρε, Ντάμα Βασιλεῖς
τῆς ἀντάμικης φυλῆς.

Λαχταρᾷς, χαρτιᾷνα ράτσα,
σὲ χαρτιᾷ νὰ στρῶνεσαι...
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρῶνεσαι.

Φ. — Τζογαδόρων κλαῖνουν σπῆττα κατὰ πάντα σεβαστά...
κλαῖνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα τῆγνωστα καὶ τὰ γνωστά,
ὅπου δίνουν σὲ καμπόσους μερικὸ καὶ ποσοστά.

Κλαῖνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα
τὰ πολλὰ καὶ τὰ παντοῖα.
Νέα συμφορὰ καὶ τούτη,
δὲν θὰ ξέρῃς ποῦ νὰ πᾶς,
καὶ τὰ τόσα σου τὰ πλοῦτη
ποῦ καὶ πῶς νὰ τὰ σκορπᾷς.

Θὰ τὰ κλείσουν πλεόν ὅλα
τὰ τρανὰ, τὰ κτινοβόλα,
κι' ἔλοι σκοῦζον σκυθρωποὶ
πῶς δὲν εἶναι προκοπὴ
δίχως πράσινο ταπί.

Κόκκαλα δὲν βλέπει πλεόν
κάθε τζογαδόρος κλαῖων,
κι' ἄλλα ποῦχασαν πολλὰ, κι' ἄλλα ποῦχασαν ὀλίγα,
βλασφημοῦν, βρε Περικλέτο,
καὶ καρφῶνουν μὲ σπλέτο
τὸν βερῆμ τὴν Βαλέ καὶ τὴν Ντάμα καὶ τὸν Ρήγα.

Ἐξανίσταται τὸ γένος,
κι' ὁ Κορφήτης θυμωμένος,
δίχως νὰ γελᾷ, καθῶνι,
κατὰ τζόγων ἔσοπαθῶνι.

Σ' ὅπου σπῆτ' ὄγῃς φρουρὸ
κι' Ἀστυνόμο σαβαρό,
μὴ καθῶλο σταματᾷς,
πέρα δίχως νὰ κυτᾷς.

Ὅπου ὄγῃς κλητήρος μούρη,
φεύγα, κόψε τὸ κουμποῦρι,
καὶ γκουάροντ'ὰ πᾶς ἔ πάσσα
πρὶν σὲ πᾶσουνε ὅτ'ὰ πράσσα.

Κάθε σπῆτ' τζογαδόρων φεύγε τὸ σὺν στοχευομένο...
πρὶν σὲ πᾶνε' σπῆτ' Κατώγα χειροπόδαρα δεμένο.

Ἐλεος δὲν ἔχει πᾶς,
πᾶν τὰ πράσινα ταπιᾷ,
πᾶν τὰ κόκκαλα κι' ἡ φύσις,
ποῦ γεννοῦν θυμὸς καὶ λύσσαϊς.

Σάκκον φόρεσε καὶ θρήνη, Ρωμησοῦνι χαρτοφόρα...
ἐπὶ τάπητος δὲν εἶναι ζήτημα κανένα τώρα;
δχι, τίποτα δὲν εἶναι, μὲν ὁ πράσινος ὁ τάπης,
ποῦ τῶνάνι τὴν ἰδεάν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ὁ πατρίς μου Ρωμησοῦνι,
στίπει δάφνη καὶ μυρσίνη
κάθε τζόγου καλληκάρι.

Κλάψε κλάψε, τζογαδόρα,
κι' ἄς ἀναμνησθῶμεν τώρα
καὶ τοῦ Κωσταγερακάρη.

Κάνε τὰ χυρα κορμάττα,
φρενησμένη ἔνασῆκο,
κι' ἄνοιε καλὰ τὰ μάττα
πρὶν ἔλθῃς ὅτ' ἐν πρώτο λύκο.

Γέλα με τὸν Καρκινάτο,
ποὺ βροχάει καὶ κοράνει
μὲ γουρλωμένα ματιῶν.

Καὶ τὸν Ρῆγα τὸν Φερρατο
καταγέλα, περιφρόνει
μπρὸς τὸν Ρῆγα τὸν χαρτιῶν.

II. — Καὶ τώρα εἰ θὰ κίνομε... χωρὶς καμμιὰ πίσωτα,
χωρὶς κανένα μπακαρά, θὰ στρώνομε πατζέτα,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας χωρὶς χαρτοπαικτεῖα
θὰ λέμε γὰρ τὸν Δ' Ἀρσενάλ καὶ τὴν διπλωματία.

Θὰ χάσουν κάθε δόνημι κί' ἔχουν οἱ τζογαδόροι
καὶ κάθε μισοφόρο.

Τώρα καθένας εὐαγῆς χαρτοπαίξιός οἶκος
θὰ γίνῃ Κοιμητήριον... μῆτε κανεὶς ἀγροίκος
οἱ χαρτοπαίξινα κοινὰ πάντο δὲν θὰ σοῦ εἶνῃ,
μῆτε κανένας κηφτετοῦ οἱ σήματα θὰ οἱ γδόνῃ.

Μῆτε κανεὶς ποδόγυρος κί' ἐγγενικὸ φουστάνι
θὰ κάθεται νὰ παίξῃ
οἱ πράσινο τραπέζι,
καὶ κατὰ τάπητη ἔρριων μὲ τρόπο δὲν θὰ κινή.

Σὰ τράπουλας ἔβριματα δὲν θὰ κυτάρει φάτα
καὶ κίνησι οὐκ πρῶτα.
Ἐρήμιας ἔδω κί' ἔκει,
πένθος καὶ εὐλίης γενική,
καὶ τζογαδόροι μαρκοὶ
θὰ φάγου στήν Ἀμερική,

Θὰ λείφουν τὰ μερικὰ καὶ τέτοια τὰ πλοῦτη,
ποῦ μὲ τὸ σφέλο γίνονται καὶ μὲ τὸ μπαλαροῦσι,
κί' ἔλα θὰ κλαίει, Φερρατοῦ, τὸν τόπο μας τὸν δόλιο,
ποῦ πάταξε τὴν τράπουλα κί' ἔβρασε τὸ σφέλο.

Θὰ χάσῃ κάθε ταλλαράς καὶ κάθε κουρελις,
κί' ὁ κύριος Πρωθυπουργός' στὰς θρας τῆς σχολῆς
ποτὲ μὲ πόκερ ἢ μὲ μπριῆς κί' αὐτὸς δὲν θ' ἀσχολῆται
καὶ μῆτ' ἐκ τούτου κίνδυνος κανεὶς δὲν θ' ἀπειλῆται.

Καὶ οἱ καλόδοξοι πτωχικαὶς καὶ οἱ τρανῶν παλάτια
θὰ παίζουν τὴν κολομβιὰ,
μῆτε κοράνας καὶ σπαθῆ,
θὰ βάζουν ἀμανάτη.

Τότε θὰ λὲν τὸν τόπο μας χυδαῖο κί' ἀπειρόκαλο
κί' οἱ ἔξαι κί' οἱ γηγενεῖς,
καὶ δὲν θὰ γίνεσαι κανεὶς
μὲ κόκαλα χαρτοπαικτῶν μόνο πεταὶ καὶ κόκαλο.

Τότε θὰ λείφουν ποῦ λὲς
πατριωτῶν κουμπούρας,
τότε θὰ πείσουν πολλὰς
ἕφλοκαπυλαβοῦρας.

Καὶ τότε μὲ κατὰνυξίμὲ πόνον, μὲ αἰγὴν,
οἱ τῆς Πρακτικῆς λέοντες
θὰ μνημονεῖσιν κλαίοντες
πάντων τῶν ὑπὲρ τράπουλας πεσόντων κατὰ γῆν.

Τότε καθεὶς στή' πληθὶ τοῦ θ' αὐτοκτονῆ φρενήρης.
Φ.— Βουδάσου, κί' ὁ Πρωθυπουργός' προσέχεται ἐπιήρης.

**Ὁ Πρωθυπουργός' μηνίων
κατὰ τῶν χαρτοπαίξιων.**

Κλιστεὶ λίγακις πέρα πέρα...
μὴ κανένας σοεὶς κί' αὐτὸ
τὸ νομοῦ χαρπατό...
δὲν τὸ λέω γὰρ φρόντα.